

SCHUCHTERE SAM

Verhalen van een ex-asielkat

Geschreven door Charlotte de Winter

Illustraties Ronja Jansen

Mijn hele leven ben ik al een mooie rode mannetjeskat. Een kater. Hoewel niemand precies weet hoe oud ik ben, ikzelf weet dat ook niet meer, denkt de mens dat ik een jaar of tien ben. Ik kan veel vertellen over mijn leven voordat ik op straat gevonden werd en in het asiel terecht kwam. Dat ga ik ook nog wel een keertje doen, maar ik wil dit verhaal niet beginnen met verdrietige dingen.

HOOFDSTUK 1: HET ASIEL

Ik ga het niet zeggen! Oké heel even dan. Ik vond het vreselijk in het asiel! De mens was vriendelijk genoeg, ik kreeg er eten en drinken. Iedere dag. Dát was fijn. Maar ik was een bange kat geworden. Bang voor de mens, voor hun harde stemmen, hun aanrakingen en vertrouwde zelfs hun geai niet. Dus kroop ik in een hoekje en hoopte dat niemand mij zou zien. Of aanraken. Brrr!

Maar de mens wilde mij aandacht geven, hopen dat ik uit dat hoekje zou kruipen. Ik hoorde ze zeggen hoe mooi ik was en hoe zacht mijn vacht was. Ik werd Beau genoemd, want niemand wist wat mijn naam was geweest voordat ze mij vonden. Beau, dat betekent 'mooi' in het Frans. Hoe meer de mens probeerde contact te maken, hoe dieper ik wegkroop in mijn hoekje.

Ik deelde mijn hok met andere katten. De meeste lieten mij met rust en speelden met elkaar. Soms, als er een nieuwe kat in het hok kwam, werd er eerst gevochten. Dan schreeuwde de mens en haalden ze de vechtende katten uit elkaar.

Ik zat er al een tijdje toen er weer een nieuwe kat in het hok werd gezet. Een enorme Cyperse kater die met grote arrogantie het hok rondliep. Die kat kwam uit een gezin dat naar het buitenland verhuisde en hij mocht niet mee. Ik hoorde hem soms zachtjes mauwen van verdriet omdat hij ze zo miste. Deze kat had al een naam en hij heette ook Beau.

De mens vond het niet leuk dat er twee katten met dezelfde naam waren, dus moest ik een andere naam krijgen. Mijn naam werd Boas. Beau werd binnen een week opgehaald door een mens met kleine mensjes. Ik kreeg mijn oude naam alleen niet terug. Het maakte mij niet uit, ik luisterde toch niet naar die naam. Stomme naam!

In het asiel komen er vaak andere mensen in je hok. Die komen naar je kijken, willen je aanraken, je oppakken, op schoot nemen en aaien. Dat mogen ze doen omdat ze willen weten of je lief bent. Lief genoeg om mee naar huis te nemen.

Ik wilde niet met een mens mee naar huis. Ik had vroeger bij een mens in huis gewoond en dat was niet fijn geweest. Dus als er een nieuw mens in het hok kwam om naar ons te kijken, draaide ik mijn rug naar ze toe en kroop weg in mijn hoekje.

Omdat ik zo mooi was en zo'n zachte vacht had, wilden heel veel mensen mij wel mee naar huis nemen. Maar de asielmensen zeiden dan dat ik niet geschikt was voor een druk huis waar ook kleine mensjes woonden. Of waar al honden woonden. Of...

Ik was eigenlijk voor geen enkel huis geschikt, dachten ze. Zo werd ik een *langzitter*, een kat die al meer dan zes maanden in het asiel zit en waar geen huis voor gevonden wordt. Ik accepteerde dat ik waarschijnlijk nooit meer uit dat hok zou komen en werd iedere dag een beetje verdrietiger. En kroop steeds verder weg in mijn hoekje.

DE MENS

Ze kwam naast mij zitten. Een mens. Ik kende haar niet, ze was niet eerder in dit hok geweest. Ze raakte mij niet aan, probeerde mij niet te aaien, ze ging alleen maar naast mij zitten.

Ze begon tegen mij te praten. Over waar ze woonde, over de tuin achter het huis waar haar andere kat, Neeltje, los mocht lopen. Over haar vakantiehuisje met de grote bostuin waar

katten konden jagen op muizen. Ze praatte rustig en iets in haar stem raakte me, maakte dat ik naar haar wilde kijken. Maar ik was bang en bleef diep weggedoken in mijn hoekje zitten.

Haar verhalen gingen over andere katten, haar Whisper, ook uit het asiel, die wel twintig jaar oud was geworden en haar Terra, die ze een paar maanden geleden had moeten laten inslapen. Die was ook twintig geworden! Hoeveel verdriet ze daarvan had gehad, maar hoe graag ze nu een andere kat een plekje wilde geven in haar huis en haar leven.

Ze vertelde over Neeltje, de poes die ze een paar jaar daarvoor uit het asiel had gehaald. Dat die het na al die jaren nog steeds spannend vond om op schoot te komen liggen. En dat dat oké was.

Een kat mocht bij haar zichzelf zijn. Wilde je de hele dag onder het bed slapen? Prima. Wilde je veel naar buiten? Ook goed. Wilde je een knuffel of een aai? Ze had twee handen en die mocht je gebruiken. Wilde je op schoot komen liggen? Heerlijk!

Ik moest gewoon even naar haar kijken. Kijken welk mens bij die stem hoorde. Kijken of ik in haar ogen kon zien of ze de waarheid vertelde of niet. Dus ik draaide mijn kop langzaam om en keek voorzichtig omhoog. Ze keek naar mij en er kwamen tranen in haar ogen toen we elkaar aankeken.

‘Ga je met mij mee?’ vroeg ze zachtjes. ‘Durf je het aan?’

Heel voorzichtig stak ze haar hand uit en legde hem op mijn kop. Niet aaiend, alleen maar een hele lichte aanraking. Ik begon zachtjes te spinnen en draaide mij naar haar toe.

HOOFDSTUK 2: MIJN NIEUWE HUIS

Ik woon hier onder het bed. Dat is voorlopig mijn veilige plek. De mens, ze noemt zichzelf Fiona, heeft er een heerlijk dekentje neergelegd zodat ik niet op de koude grond lig. Ik kan zien wie eraan komt en niemand kan bij mij komen. Aan mij komen. Ik kan hier de hele dag te eten en drinken krijgen, maar daarvoor moet ik wel onder het bed uitkruipen.

Dan sluip ik op mijn buik de trap af, het hoekje om en ren naar de keuken. Het eten is verrukkelijk! Er staat de hele dag een grote bak met heerlijke brokjes en die raakt nooit leeg. Hoe veel ik er ook van eet, hij blijft altijd vol.

En één keer per dag krijgen we zelfs een bakje met natvoer. Dat is dat zachte spul wat uit een blikje of zakje komt. Iedere dag een andere smaak en ik ben vooral dol op die met vis. Kalkoen vind ik wat minder, daar laat ik soms wat van staan.

Ik ben bang voor Neeltje die hier rondloopt alsof ze de baas is! Ik ben een stuk groter, maar zij is behoorlijk fel en ze vindt het vervelend dat ik er ben. Dus ren ik weg als ze er aankomt en kruip ik weer onder het bed. Daar kan zij ook komen, maar ze doet dat niet. Neeltje gaat overall heen waar ze wil, slaapt waar ze wil, gaat op jacht in de tuin en zelfs daarbuiten.

Ik ben pas een paar keer buiten geweest. Dat moet wel, want daar staat de kattenbak met korrels waar je op moet plassen en poepen. En hoewel ik het zo lang mogelijk ophoud, moet ik soms toch echt even. Ik heb de tuin dus al wel gezien, maar dat is voor een andere keer.

Fiona laat mij met rust. Ze praat wel tegen mij als ik onder het bed zit. Soms gaat ze op de grond zitten en praat dan over wat er beneden te doen is. Hoe fijn ze het vindt als ik een keertje wat langer beneden blijf maar dat ik dat dat in mijn eigen tempo moet doen. Ik geniet van haar stem, de warmte die ik erin hoor en ik zou dolgraag een keertje wat langer beneden willen blijven. Misschien ga ik dat morgen doen. En als Neeltje dat niet oké vindt, nou dan heeft ze pech. Morgen dus. Of overmorgen.

NAAR BENEDEN

Ik ben nu al een paar keer wat langer beneden geweest, maar altijd als het donker is. Als Fiona slaapt en Neeltje naar buiten is. Beneden is het leuk. Er liggen speelgoed muizen waar ik soms mee ren, er zijn grote stoelen met zachte kussens om op te liggen. En het leukste zijn de vensterbanken. Fiona laat de gordijnen altijd een stukje open zodat ik naar buiten kan kijken.

En er is zoveel te zien! Andere katten die allemaal gewoon loslopen, soms opeens een mens in zijn snelle machine die lawaai maakt en waar je voor moet oppassen. Ik kan uren op de vensterbank zitten en naar buiten kijken. Zal ik ook naar buiten gaan? Misschien eens de tuin in? Alleen de tuin om mee te beginnen. Daarbuiten durf ik nog niet. Hoe werkt dat kattenluik ook alweer?

Het is al een maand geleden dat Fiona mij hier heeft gebracht. Ik woon nog steeds onder het bed, maar ik ga 's nachts vaak naar buiten. Ik ben zelfs al een paar keer de tuin uit geweest. Neeltje negeert mij nu. Zij is hier de baas en ik weet dat. Als zij eraan komt, ga ik keurig opzij. Als Fiona overdag weg is, durf ik wel naar beneden te gaan en op één van de zachte kussens te gaan liggen. Maar als ze thuiskomt, ren ik toch weer naar boven, naar mijn veilige plek onder het bed.

Ze komt nog steeds iedere dag bij mij zitten en praat dan tegen mij. Ze noemt mij Sam. Zo heet ik niet, maar ik snap dat als zij 'Sam' zegt, dat ze mij bedoelt. Dan zegt ze 'Sam, kom je eten?' of 'Wat dacht je ervan, Sam? Kom je al naar beneden?'.

Ik vind de naam Sam leuker dan Beau en al helemaal dan dat stomme Boas! Het klinkt een beetje stoer, ook al ben ik dat niet meer. Dus luister ik naar haar als ze naast het bed op de grond zit. Ik ben al een paar keer naar haar toe gekropen en ik vind het oké als ze dan haar hand op mijn kop legt. Soms aait ze me zachtjes en dat is écht heel erg lekker! Maar zodra ze opstaat, schiet ik weer terug naar mijn dekentje onder het bed.

Het is avond en ik zit bovenaan de trap. Fiona is thuis en ik denk dat ze op de bank zit. Ik hoor die machine waar beelden op te zien zijn en waar stemmen uit komen. Ik heb al vaker

bovenaan de trap gezeten omdat ik eigenlijk wel naar beneden wil. Naar haar. Naar de vensterbank waar zij voor zit. Naar de warmte en het licht.

Pootje voor pootje loop ik de trap af. Ik kan nog terug. Maar ik wil vooruit. Ik loop heel voorzichtig de kamer in en ze draait haar hoofd naar mij toe.

'Daar ben je dan, Sam', zegt ze zachtjes en ik zie de blijdschap in haar ogen. Ze beweegt zich niet en kijkt mij alleen maar glimlachend aan. Neeltje ligt op een kussen op een andere stoel en doet alsof ze mij niet ziet.

Ik sluip naar de bank waar Fiona op zit en spring op de vensterbank erachter. Ze praat tegen mij, lieve woordjes van aanmoediging en beloning. Ik houd van haar stem, ik houd van de warmte die ze uitstraalt en van de streling van haar handen.

Alles of niets, denk ik, en spring van de vensterbank op haar schoot. Ik draai een paar rondjes en ga dan met een zucht liggen. Ze aait me en ik geniet. Oké, ik denk dat ik hier maar blijf wonen.

Dan ben ik nu Sam.

